

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 160/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. D., Č., zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 20/2008 z 26. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2009 doručená sťažnosť J. D., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 20/2008 z 26. novembra 2008.

Z podanej sťažnosti a z nahliadnutia do súvisiaceho spisu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 478/2006 vyplynulo, že sťažovateľ ako navrhovateľ doručil 23. augusta 2006 krajskému súdu opravný prostriedok proti rozhodnutiu Obce Č. (ďalej len „odporca“) č. 559/2006/111inf. z 25. júla 2006. Odporca týmto rozhodnutím nevyhovel žiadosti sťažovateľa zo 14. júla 2006 podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“), ktorou sťažovateľ žiadal odporcu poskytnúť mu fotokópie všetkých pracovných zmlúv a pracovných náplní zamestnancov obce vrátane zamestnancov, ktorí sú na materskej alebo rodičovskej dovolenke, sú uvoľnení na výkon verejnej funkcie, vykonávajú službu v ozbrojených silách alebo civilnú službu. Sťažovateľ žiadal poskytnúť tieto fotokópie pracovných zmlúv po vylúčení údajov umožňujúcich identifikáciu konkrétnych fyzických osôb, ktoré sú v pracovnoprávnom vzťahu s obcou. Dôvodom, pre ktorý odporca sťažovateľovej žiadosti nevyhovel, bolo to, že ním požadované údaje sú osobnými údajmi, pričom dotknuté osoby nedali súhlas na ich sprístupnenie a k takýmto informáciám je prístup obmedzený. Podľa názoru sťažovateľa uvedeného v jeho opravnom prostriedku z 22. augusta 2006 doručenom krajskému súdu odporca dostatočne nerozlišoval medzi informáciami a listinou, na ktorej sú informácie zaznamenané. Požadované pracovné zmluvy sú iba nosičom informácií, na ktorých sú údaje zaznamenané. Podľa názoru sťažovateľa požadované fotokópie mu mali byť odporcom poskytnuté potom, ako odporca znečitateľní meno, bydlisko a dátum narodenia zamestnanca. Preto navrhol krajskému súdu, aby napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Potom, ako krajský súd vyzval sťažovateľa výzvou z 12. apríla 2007 na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 2 000 Sk podľa pol. č. 10 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov ako za žalobu (o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy), sťažovateľ podaním doručeným krajskému súdu 20. apríla 2007 oznámil, že jeho podanie z 22. augusta 2006 doručené krajskému súdu 23. augusta 2006 nie je žalobou podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ale opravným prostriedkom podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, pretože nesmeruje proti právoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu, ale proti

neprávoplatnému rozhodnutiu starostu obce. Podľa názoru sťažovateľa proti neprávoplatnému rozhodnutiu starostu obce nebolo možné podať odvolanie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ale iba opravný prostriedok podľa zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) (§ 27), pretože tento zákon má pre správne konanie vedené obcou povahu osobitného ustanovenia. Keďže ide o opravný prostriedok, a nie žalobu proti nezákonnému rozhodnutiu správneho orgánu, krajský súd mal použiť pol. č. 10 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej predstavuje súdny poplatok 1 000 Sk. Výzva krajského súdu na zaplatenie súdneho poplatku bola však zároveň predčasná, keďže sťažovateľ by sa poplatníkom stal až vtedy, ak by nebol v konaní úspešný. V tomto podaní sťažovateľ zároveň požiadal krajský súd, aby jeho vec bola prerokovaná na pojednávaní.

Krajský súd vo veci rozhodol uznesením č. k. 1 S 478/2006-21 z 11. októbra 2007 tak, že konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľ nevyužil možnosť podať proti rozhodnutiu odporcu opravný prostriedok, pretože podľa § 19 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať. Podľa § 19 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce. Ak hmotné právo proti neprávoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej správy pripúšťa podať opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje súd, vylučuje sa týmto prípustnosť žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Na začatie konania podľa tretej hlavy môže navrhovateľ procesne oprávniť len zákon. Zákon musí výslovne ustanoviť, že namiesto odvolania alebo riadneho opravného prostriedku sa proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu alebo rozhodnutiu správneho orgánu v jednom stupni treba procesne brániť návrhom na preskúmanie správneho rozhodnutia súdom bez ohľadu na označenie takéhoto návrhu. Vo veci sťažovateľa zákon takúto možnosť sťažovateľovi nepriznáva, umožňuje mu však podať proti rozhodnutiu odporcu odvolanie. Krajský súd preto konanie

zastavil s poukazom na § 103, § 104 ods. 1 v spojení s § 247 a nasl. OSP, ako aj § 250l OSP.

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 S 478/2006-21 z 11. októbra 2007 podal sťažovateľ 13. novembra 2007 odvolanie. V odvolaní tvrdil, že z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, na základe čoho považoval podanie sťažovateľa z 22. augusta 2006 doručené mu 23. augusta 2006 za žalobu, pretože bolo označené ako opravný prostriedok, a zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v podaní doručenom krajskému súdu 20. apríla 2007. Sťažovateľ na výzvu krajského súdu z 3. decembra 2007, aby zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 2 000 Sk, v podaní doručenom krajskému súdu 18. decembra 2007 uviedol, že predmetom konania je rozhodovanie o opravnom prostriedku, a nie o žalobe, a preto krajský súd požaduje súdny poplatok za úkon, ktorý nie je spoplatnený. Odporca navrhol podaním z 19. decembra 2007 uznesenie krajského súdu č. k. 1 S 478/2006-21 z 11. októbra 2007 potvrdiť.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Sžo 20/2008 z 26. novembra 2008 uznesenie krajského súdu č. k. 1 S 478/2006-21 z 11. októbra 2007 potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Uznesenie krajského súdu č. k. 1 S 478/2006-21 z 11. októbra 2007 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 20/2008 z 26. novembra 2008 nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy odôvodnil tým, že najvyšší súd rozhodol svojvoľne, formalisticky a príslušné právne normy aplikoval takým spôsobom, že úplne poprel ich účel a význam. Svojím rozhodnutím najvyšší súd sťažovateľovi uprel právo domáhať sa súdneho preskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy. Podľa názoru sťažovateľa vo veciach slobodného prístupu k informáciám v prvom stupni vždy musí rozhodovať starosta obce a o opravnom prostriedku proti jeho rozhodnutiu musí rozhodnúť iný orgán, keďže starosta nemôže rozhodovať o opravnom prostriedku proti vlastnému rozhodnutiu. Žiadna právna norma neustanovuje, do pôsobnosti ktorého orgánu štátnej správy by malo patriť rozhodovanie o odvolaní proti rozhodnutiu starostu vo veciach prístupu k informáciám. V takejto situácii sa musí preskúmanie rozhodnutia starostu riadiť § 27 ods. 2 zákona o obecnom zriadení a riadnym opravným prostriedkom proti

rozhodnutiu starostu musí byť opravný prostriedok podľa tretej časti piatej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru sťažovateľa ani § 19 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám nezveruje právomoc rozhodovať vo veciach prístupu k informáciám obecnému úradu, ale iba konštatuje, že o odvolaní proti rozhodnutiu obecného úradu rozhoduje starosta. Zmysel tohto ustanovenia je jediný – ak rozhodne vo veci slobodného prístupu k informáciám obecný úrad, o odvolaní proti jeho rozhodnutiu bude rozhodovať starosta. Ak je najvyšší súd toho názoru, že vo veci sťažovateľa mal rozhodovať obecný úrad, potom malo byť napadnuté rozhodnutie odporcu zrušené, pretože vo veci sťažovateľa rozhodol v prvom stupni starosta, a ten nie je príslušným správnym orgánom na takéto rozhodnutie. Navyše, ak krajský súd nebol oprávnený rozhodovať o opravnom prostriedku sťažovateľa, a mal preto konanie zastaviť, potom mal vec aj postúpiť príslušnému orgánu, čo však neurobil zrejme z dôvodu, že takýto príslušný orgán neexistuje. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 20/2008 z 26. novembra 2008 má za následok porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 26.11.2008, č. k. 6Sžo 20/2008 porušil základné práva J. D. zaručené v čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.11.2008, č. k. 6Sžo 20/2008 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. J. D. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť na účet advokáta Mgr. V. Š. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal(...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z citovaného článku ústavy tak, že postupujú v konaní súc viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2008 sp. zn. 6 Sžo 20/2008, pričom podstata námietok sťažovateľa spočíva v tom, že najvyšší súd „*pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa postupoval svojvoľne, formalisticky a príslušné právne normy aplikoval takým spôsobom, že úplne poprel ich význam a účel*“.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva najmä:

„(...) *Preskúmavanie rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy sa v správnom súdnictve uskutočňuje v dvoch základných formách:*

a) rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§ 247 až § 250k OSP),

b) rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l až 250s OSP).

Podľa(...) § 19 zákona o slobode informácií možno podať opravné prostriedky, ktorými sa žiadateľ môže brániť proti odmietnutiu požadovanej informácie alebo nečinnosti povinnej osoby, ktorá spočíva v márnom uplynutí lehoty na rozhodnutie o žiadosti ustanovenej v § 17 cit. zákona. V § 19 ods. 4 tohto zákona sa ustanovuje, že rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona, za ktorý sa považujú ustanovenia § 244 a nasl. OSP.

Napriek legislatívne neobvyklému zaradeniu súdnej ochrany k opravným prostriedkom podľa správneho poriadku, v skutočnosti pri preskúmaní podľa § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií ide o súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá sa v tomto prípade realizuje prostredníctvom žaloby v správnom súdnictve. Žaloba v správnom súdnictve, na základe ktorej sa môže preskúmať rozhodnutie o odmietnutí žiadosti poskytnúť informáciu, nie je preto opravným prostriedkom.

Súdnemu preskúmaniu rozhodnutia o odmietnutí žiadosti predchádza administratívne konanie, ktoré sa, ak zákon o slobode informácií nemá iné ustanovenie, spravuje správnym poriadkom. So zreteľom na niektoré jeho osobitosti je nevyhnutné objasniť aj konanie, ktoré predchádza (musí predchádzať) podaniu žaloby.

Ak dôjde k odmietnutiu požadovanej informácie alebo k márnemu uplynutiu lehoty (prípadne aj predĺženej) na rozhodnutie o žiadosti o informáciu, žiadateľ môže podať odvolanie podľa všeobecných predpisov o správnom konaní [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)].

Ako je uvedené v(...) ustanovení § 19 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií odvolanie sa podáva do 15 dní od odmietnutia poskytnúť informáciu alebo od márneho uplynutia lehoty povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať a rozhoduje o ňom nadriadený povinnej osoby; ak ide o rozhodnutie obecného úradu, je ním starosta (primátor) a o odvolaní proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, ktoré je napadnutelné len rozkladom, rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy. (...)

(...) názor navrhovateľa ohľadom rozhodovania obcí vo veciach podľa zákona o slobode informácií a o preskúmanie týchto rozhodnutí súdom neobstojí. Pokiaľ ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií, zveruje rozhodnutie podľa tohto zákona obecným úradom, možno pripustiť, že je vo vzťahu k zákonu o obecnom zriadení v postavení osobitného zákona a použije sa preto prednostne. Z uvedeného vyplýva, že iba za predpokladu, že by navrhovateľovi nebolo vyhovené ani v odvolacom konaní pred správnym orgánom (starostom), mohol do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o odvolaní resp. od dňa doručenia podľa § 19 ods. 3 veta druhá za bodkočiarkou zákona o slobode informácií podať žalobu na súd, čo sa v danom prípade nestalo, keďže vo veci druhostupňový správny orgán nerozhodoval, pretože navrhovateľ odvolanie na druhostupňový správny orgán nepodal.

Vzhľadom na(...) uvedené bol preto v danom prípade opravný prostriedok navrhovateľa podaný na súde ako na orgáne nemajúcom právomoc o ňom rozhodnúť a pokiaľ Krajský súd v Bratislave konanie vo veci zastavil, rozhodol vecne správne, avšak svoje rozhodnutie nesprávne odôvodnil. Správne mal krajský súd konanie zastaviť podľa § 250d ods. 3 OSP s poukazom na § 250l ods. 2 OSP, keďže v danom prípade prvostupňové správne rozhodnutie nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 OSP s poukazom na § 246c OSP potvrdil. (...)“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľa. Uvedený výklad najvyššieho súdu však nemožno považovať za odporujúci čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02). V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd náležitým spôsobom odôvodnil napadnuté rozhodnutie. Takéto odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu považuje ústavný súd za dostatočné, ktoré dalo zrozumiteľnú odpoveď na

všetky podstatné právne a skutkové relevantné otázky nastolené sťažovateľom v jeho odvolaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 S 478/2006-21 z 11. októbra 2007.

V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným, aj keď právna argumentácia sťažovateľa je vo viacerých aspektoch pozoruhodná. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu, ktorý prijíma aj stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2009